

136598

1603-1927

Imprimat legal.

DUPLICAT

VÁRI DOMOKOS

LÉLEKHANGOK

VERSEK

SZERZŐ KIADÁSA

1927

Globus-könyvnyomda, Odorheiu-Székelyudvarhely

Set-24 1000000000
ambr VI 1000000000
admiral 1000000000

1 8001

E. O.

VÁRI DOMOKOS

LÉLEKHANGOK

VERSEK

SZERZŐ KIADÁSA.

Atadva : O. Sz. K.-nek
35.568-1940. IV számú
V. K. M. rend. alapján.

Bibl. Univ. Cluj.
Nr. 1603 1927

1927

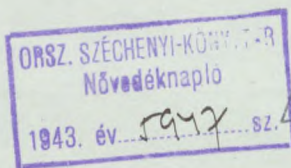

Globus-könyvnyomda, Odorheiu-Székelyudvarhely

Lelkemen keresztül öröm, bú, ha szállnak,
Dalban : szerelemre és imára válnak.

136598

NAPSUGÁR LEÁNYKÉPBEN.

Kacagni kezd az ég,
Meleg napsugárlány
A szobámba libben,
Ajakán a csók ég . . .
Köröttem nagy csendben
Szentelt magány minden.
E jól eső csendben
Szobámon a lányka
Hő csókkal halad át,
Csókjából érzem
Télapó keresztjén
A virág illatát.

TAVASZI HIT.

A föld szive dobban,
Melege fellobban
Emberszivekbe megy,
Tapsol a zöld fűszál . . .
Amerre madár száll,
Zeng a róna s a hegy.

Tavaszos emberszív
Reménykedésre hív
S szebb jövődöt mutat,
Virág ébredéssel,
Madár énekléssel
Talál igaz utat.

Talál igaz utat . . .
Feled jelent, multat,
Hol gyász az osztályrész,
Napsugártól hevül,
Vérmezőn keresztül
Az egek felé néz.

Vaksötéten is át
Fénylő csillagot lát;
Tűzláng lobog benne,
Mintha szeretetnek,
Mintha az Istennek
Fénylő szeme lenne.

A hitves, a gyermek
Könnye amint pereg
A fénynek sugárán,
Tűnik arcuk gondja,
Lelküket bevonja
Ragyogó szívárvány.

Égi álmképek,
Gyönyörűek, szépek,
Csókra hazajárnak
És az ébredésnél
Az ébredő remél,
Hogy valóra válnak.

Miként a természet,
Ugy az emberélet,
Az is újra támad.
Félők, reméljeteK,
Koszorut kössetek,
Hitvesnek, apának.

Virág ébredése,
Madár éneklése,
Hitben erősítsen,
Bizzon a lelketek,
Mert mindig veletek
S nem hagy el az Isten!

KÜNN A TERMÉSZETBEN.

Barangoló lettem. Mező fűvén járok,
Integetnek felém mezei virágok . . .
Szent örök természet, benned vagyok, élek,
Rajongva, szeretve, ha keres a lélek —
A komor arcúak simulóra válnak,
Nyugta lesz a szívnek, szárnya nő imának.
Jobb érzések nyomán a hit erőre kap,
Minden — a természet ölen eltöltött nap,
Ünnepi szent napnak jellegét viseli,
Oltárát az ima mindenhol felleli.
A virágadó fa, a bokor rózsája,
Pillangó röpdösi, méhe ha száll rája . . .
A kis rezgő fűszál, a zöldelő pázsit,
Ha harmat ragyog rajt, mely messze világít . . .
Mindmegannyi oltár, hol hazugság nincsen,
Honnan az imákra ráhallgat az Isten . . .
Barangoló lettem. Keresem oltárom,
Hová szívem, lelkem imádkozni járjon.

TAVASZKOR.

Felveszi a lelkem ünneplő ruháját,
Tavaszhasadáskor, ha a mezőn járok.
Kicsi madár dalol, pici borgár cirmel,
E csodás összhangra bűvös, tündérlányok
Lejtnek a légen át gyermekes, víg táncot.

Itt egy tarkaszárnyu sugaras pillangó
Virágokat keres s száll már olyan régen,
Ha kap, felcsókolja könnyét a szírmáról,
Mit ott zokogott el, ott a magas égen,
Egy megdorgált angyal, sirván szégyenében.

Ott játszi gyermekek háborúsdit játsznak.
Hej! apró kis hősök, ha még azt tudnátok,
Hogy büszke méneken, csillogó kardokkal
Be másképp harcoltak a ti nagyapátok,
S a harcban mennyi vér folyt s utána átok!...

— — — — —
... Megáll a gondolat, csak a szív zakatol...
Ébredés, ujhodás az Isten házában.
— Hogyha egy percre is — megtérül a bűnös,
A hitetlen hite az égre tör bátran,
S imádja az Istent suttgó imában.

LEGYEN ÜNNEP A VILÁGON.

Búzavágó lányok piros ajakáról
Nem hallszik az ének,
Nótázó ifjuság, mezei hangosság,
Hej! hová levének?

A sarló fényében verejték, könnycseppből
Szivárványok nőnek,
Bús kicsinye, nagyja, fája és virága
Erdőnek, mezőnek.

Cigánymuzsikával nem énekel együtt
A pacsirta madár,
Karcsu lányderekat nem ölel legénykar,
Szomorú a határ.

Olyan bús, szomorú, — ha temető lenne,
Úgy is számot tenne!
Csüggedő lemondás, égre siró bánat
Temetkezik benne!

Bánat okozói, nóta elrablói,
Ki tudja hol járnak?
Epedő sóhajok, haza váró vágyak
Reájuk találhatnak?

Talán üzenetük bús, amit rábiztak
A barna felhőkre,
Talán piros vérük kicsordult, kiömlött
Zöld fűvű mezőkre ?!

Te ragyogó arcu békesség angyala,
Hozd vissza már őket,
Cigánymuzsikával, dallal, imádsággal
Hintsd be a mezőket!

Karcsu lányderekat legénykar öleljen,
Víg énekszó szálljon,
Legyen újra ünnep, csendes, imádságos,
Ezen a világon!

TERMÉSZET IMÁJA TANÍTSON IMÁRA.

Ha tavaszi hajnal virágmezőn halad,
Mikor roppan a fű harmat terhe alatt,
S ha a virágkelyhén szálló pillangót lát,
S visszacsókolhatja a nap forró csókját,
Megsejti, megérzi,
Szavakkal nem kérdi, hogy hol van az Isten?
Hiszen róla beszél,
Tavaszi enyhe szél, fű, fa, virág, minden!

Hogyha lombba szökik az erdőnek fája,
Hogyha madárctalád kis fészket tesz rája,
Ha csermely csergéssel versenyt énekelnek,
Ha fellármázói az erdei csendnek;
Lármájuk visszhangja
Zúgja, tovább adja, hogy itt van az Isten!
... S amint imát mondnak,
Levele a lombnak szintén imát zizzen...

Imában zengedez a bérc és a halom,
Istentkeresően bizalom-gazdagon...
Természet imája tanítson imára,
Nőjjön a lelkeknek egetverő szárnya,
Csillagig repítő!
S higyjük, hogy segítő: Lelkek-lelke, Isten,
Értsük meg, hogy nagyobb,
Nála igazabb, jobb, földön, égen nincsen!

BETEGEMHEZ.

Mért vagy beteg, mid fáj?
Nézd, virágos a táj,
Fűillatos a föld,
Bársonyos, selymes zöld.
Élet lakik völgyön, élet honol bérce,
Fájdalom-szavadra van, aki megértsen!

Nem veszett el minden,
 Gondoz, véd az Isten,
 Szenvedésed enyhül,
 Lelkeden keresztül
 Reménytüzek mellett szebb sorsodat látod,
 Valóra szentesül legigazibb álmod.

Testi, lelki sebed,
 Hogyha nagyon szenved,
 Ne félj, nincsen halál,
 Mert hű, igaz valál!
 Neked még élned kell én édes szenvedőm,
 Kacagva virulnod boldogabb jövődön!

Nyitva az ablakod . . .
 Figyelmezz! nem hallod?
 Az élet-himnusz szól,
 Lomb között, bokorból,
 Madárajkkal mondja, énekszóval zengi,
 Ne legyen ma beteg, csüggedező senki!

ŐSSZEL.

Imbolyogva és reszketőn
 Elaludt a köd a tetőn.
 Varju-sereg álmot zavar,
 Megrezzen a bokor s avar,
 De csak tovább alszik a köd,
 Lassan-lassan mindent beföd.

Befödi a napos eget,
Hisz ragyogott már eleget.
Befödve a tavasz, a nyár,
Megnémult a dalos madár.
Csak gólya száll, daru krúgat,
Keresi délre az útát.

Hová mentek, merre szálltok?
Valahol várnak-e rátok?
Talán szebb ott a föld, az ég?
Tán a szív is forróbban ég?
Hogy úgy mentek, hogy úgy szálltok,
Hogy itt hagytok, hogy elváltok!

Menjetez csak szebb hazába,
Hisz ez szegény, koldus, árva,
Koldus az ég, árva a föld,
Csillag sincsen, a fű sem zöld.
Csak köd fekszik, varju károg,
Arcokon könny-mosott árok...

Csak menjetez... de ha olykor
Virágot bont a fa s bokor,
Napcsóktól a föld zöldül, ég,
Csillagba öltözik az ég,
S ezek lesznek erős várunk,
Csak jöjjetek... visszavárunk!

KASZÁLÁSKOR.

A kasza villan, a harmat csillan,
Dülnek a rendek . . .
Rendrázó lányok énekszó között,
Virágot szednek.
Virágot szednek énekszó között.
Idegen a dal . . .
Nem szülő ajkon, nem itthon termett,
Más világra vall.
Kicsi faluról, hű szerelemről
Nincsen szó benne,
Az anya, apa, legény-szerető,
Minden feledve.
A kasza villan, a harmat csillan,
A rendek dülnek . . .
Fájó szívemből égő szememre
Könnyek rezdülnek.

SZŐKEHAJ ÉS PIROS VIRÁG.

Édes kicsi gyermek, szép szőke fejeddel,
Szép fehér kezeddél,
Mintha látnálak még,
Amint reád borult a nyári szürkület,
S titkos sejtelmekkel,
Édes reményekkel,
Jó estét köszönék.

Egy kis fésző bimbót, pirosat, mint a vér,
Melynél soha szebbet
Kis kert nem teremhet,
Odaadtam neked ismerkedés jelül,
Megköszönted szépen.
És ezen a képen
Szívem most is hevül.

Másnap hozzád mentem látni és hallani,
Szőke bomló hajad,
Hallani lágy szavad,
Megtudtam, megértém, hogy a szíved szabad ...
Azóta az égen
A csillagot nézem,
Hova, merre szalad ?

CSALFASÁG ÉS HŰSÉG.

Parkett-terem, fénylő csillár,
Ifjú beszél, szívet kitár,
Lányka reszket, hozzá simul,
Hajából a szegfű kihull . . .

Egy hű asszony valamerre
Ráborul a kerevetre,
Szíve búját alig bírja,
Kis kendőjét telesirja.

AZT KÉRDEZED . . .

„Emlékszel-e ? Emlékezem !
Mikor kezdedbe volt kezem,
Azt reméltem, csak azt hittem,
Hogy téged, e kis világot,
Kire szívem, lelkem vágyott
Elérem . . . de csalt a hitem.

Emlékszem-e a kis padra ?
Hányszor csókoltalak rajta !
Kerti kis pad, te hű emlék . . .
Vén diófa reád borúl,
Szememből a könny kicsordul,
Pedig rég volt, oly nagyon rég . . .

FERDE ITÉLET.

Találkoztunk minden este a kerti kis padon,
Legelőszőr csak úgy, mint egy rokon és más rokon.
Unokatestvérek voltunk mi, egyik a másnak...
Jó rokonok, mondták sokan, akik együtt láttak.

Egy bizonyos idő óta árván maradt a pad.
A rokoni szeretet csak egyre alább apadt.
Találgatták sokan, hogy hát ezekbe mi ütött?
Hátha örökségi pör foly a rokonok között?!

KERESLEK.

Repülő viharral
Száll a lelkem, repül...
Nem élhetek tovább
Nélküled, egyedül.
Bús repülő lelkem
Csak tégedet keres,
Keres vizen, földön,
Az égbe is be les.
És hogyha megtalál,
A lelkedbe olvad,
Átkarolva imád,
Le nem szakad rólad!

SUHANTAK AZ ÉVEK...

Suhantak az évek,
Nőttek a remények,
Boldog jövődőbe.
Most remények oda,
Boldogság temploma,
Minden összedölvé !

Szíved rózsakertje
Bimbóját leverte
A hóharmat és jég.
Oda lett a tavasz,
Havaz, egyre havaz.
Hej ! kiderül-e még ?

Tört remények romja
Szívünk meddig nyomja !
Ki felel meg rája ?
Szememnek sirása,
Lelkem zokogása,
Hogyha úgy nem fájna !

De fáj s nincs felelet,
Csak hordom nevedet,
Imába foglalva.
Ezt a nevet hordom,
Bármint legyen sorsom,
Élve, vagy meghalva.

A LEGNAGYOBB ÉRTÉK.

A szemed fekete,
A lelked hófehér,
A fekete szemed,
A hófehér lelked,
Egy világgal felér!

HOZD VISSZA.

Elvitted az édes, megnyugtató álmom,
Visszajövéseidet oly nehéz már várnom,
Elvitted jó kedvem, bohó vidámságom,
Hiába dalolgat madárka az ágon!
Elvitted arcomról a mosolyt, a derűt,
... Forrón tűz le a nap, mégis hidegen süt ...
Elsáppadt arcámra búfellegek szállnak,
Nem tudok kacagni tavasz virágának.
Hozd vissza álmaim, kedvem s vidámságom,
Napsütést, madárszót, mindent e világon!
Várlak! Te jöjj vissza, te vagy a világom!
Te vagy az életem, szentelt imádságom!

FELESÉGEMHEZ.

Lelkem a te lelked
S hogy egymásra leltek,
Új világom támadt.
Amit elvesztettem,
Mindent visszanyertem,
Hitemet, imámat!

Lelked templomában
Megigazulás van
És én igazultam,
Érzek csodás erőt,
Földet, eget verőt,
Ég felé visz útam!

Bohó ifjuságom,
Nincsen miért bánnom,
Mert újra születtem,
Könnyed mosott újra,
Most már nincs ok búra,
Hiszen urad lettem,
A raboddá lettem!

AZ AJKAMRA IMA LEBBEN . . .

Az ajkamra ima lebben,
Hogy hű, igaz szerelmedben,
Tartson meg az Isten!
Asszonyi nemes lelkedre,
A bánatot rá ne verje,
Hol jársz, rózsát hintsen!

Az ajkamra ima lebben,
Hogy lángoló szerelmedben
Légy az oltárképem!
S hogy ebben az oltárképben
Szent tüzeknek lángja égjen,
Édes feleségem!

NÓTAFÉLÉK.

„Benne van a lelkem búja“
A hegedű siró húrja,
Úgy elsírta ezt a nótát,
Hogy a szemem könnybe lábbadt,
Holt szerelmem újra támadt . . .
Megcsókoltam a nótafát.

„Becsületes ember voltam“
Elveszett a becsületem . . .
Minden szóra úgy hajoltam . . .
A nótáért úgy hevültem,
Hogy maholnap egyre-másra,
Elveszünk a dob szavára!

„Úgy-e most már másnak mondd“
Sirja húrja hegedüdnek . . .
Ne húzd tovább barna cigány!
Az asztalnál gyéren ülnek.
. . . Haza fiuk! hisz az óra
Rég ütött a virradóra!

MAGYAR NÓTA.

Barna cigány újja alól,
Hogyha a magyar nóta szól,
Sóhaj ezre egymásra gyűl,
Szemekből a könny kiperdül.

Be más is volt akkor régen,
Csillag kacagott az égen,
Az egek is tapsot vertek,
Bimbóztak a virágkertek.

Ma kert, bimbó, rózsza törött, . . .
Bujdosunk az avar között!
Ég lehajlik, a csillag hull . . .
Sötét felhő úgy leborul.

Vele borul a büszke fő,
A könnypatak csak egyre nő,
A könnypatak hogyha szólna
Csak azt sirná,
Csak azt riná:
Nincs szebb, mint a magyar nóta!

JÓ KEDVEM.

Bolondos jó kedvem be kevesen értik,
De mikor szívem fáj s a legjobban vérzik
Mi lenne én velem?
Ha elhagyna kedvem?
Mivel bánatimat titkolom, elfedem!

Óh hányszor szeretnék leborulni sirva,
De vigaszt nyújtani még az ég se bírna!
Igy hát csak kacagok,
Amíg meg nem halok,
Higye azt a világ, hogy jókedvű vagyok!

LÉLEKJÁRÁS.

Mikor elcsendesül ágyuk zokogása,
Komor, vak sötétség lesz ura a tájnak,
Vérruhába járó, hazavágyó lelkek
Éjféli időben messze-messze szállnak.

Gondolat röpiti, viszi csillagfutás
És a szeretetnek égadta ereje.
Elalszik az őrtűz lelkek bolyongásán,
Üres lesz a tábor s a harcok mezeje.

Palota, kunyhónak ablakát zörgetik,
Hisz mindenkinek van szeretni valója,
Az egyik hitvesét, a másik gyermekét,
Egyik szerelmesét, más anyját csókolja.

És a szellemcsókra rózsás lesz az álom,
Boldogan mosolyog az aluvó család,
Elfeled bút, könnyet, nyomort és szenvedést,
Vértengerbe fuló rémes, dúló csatát.

Pirkadó hajnalon riadó szava szól,
Otthonjáró lelkek vissza, testbe szállnak,
És fegyverbe állnak, vasacél karokkal,
Suhanó sarlói az élő halálnak.

Pirkadó reggelen szellemcsókos szájak
Szív mélyéről jövő hő imája rebben,
Tartsd meg fiunk, apánk, édes szép hazánkat
Istenünk, Miatyánk, ki vagy a mennyekben!

KARÁCSONYI ÁTOK.

Lágy zsolozsmák szállnak és imára válnak...
Éjféli misére tódul az emberár...
Valaki sötéten a dór oszloptőnél
Figyel és egyre vár.

Vad, viharos tenger tombol a szívében,
Zátonyra vet mindent, ami örömet ad,
Démonok csatáznak a lelke közepén,
Pusztít, rombol e had.

Imádkozni akar, de átokká fajul,
Suttogó átokká ott az oszloptőnél:
„Várom szép hitvesem, szajha, ledér dáma,
Csak jönél, ó jönél!”

Hűtelen hagyta el, szeretődhöz szöktél,
Beszennyeztél tiszta, családi szentélyem,
„... Gügyögő kis fiam anyamesék nélkül
Alszik szegény szépen.”

„Talán álmodik, már a Jézuskát látja . . .
Szegény árva fiam, szegény szép gyermekem!
Látlak, hogy mosolyogsz, fáj nekem mosolyod.

— — — — —
Ah! ott jönnek ketten!”

Fényes acél haja tündököl, világít.
Szeretője karján mind közelebb lebben,
Olykor hozzásimul . . . „Bocsánat asszonyom!”
S ott állanak szemben.

Megragadja kezét . . . „Egy rövid pár szóra:
Imádkozni jöttél? És a szeretőddel?
Fekete fátyollal a fehér arcodat
Vajj miért födöd el?”

„Ne ismerjenek föl, ne tudja a világ
Hogy a templomba is szeretkezni jártok?
Hazug, bűnös asszony, ne kísértsd az Istent,
Hisz lesújthat rátok!”

Utolsóbb vagy a vad legutolsójánál,
Hidegebb vagy, mint száz kigyó együttvéve,
Hazug imádságod, hazug volt az esküd,
Az Isten nevére!”

„Elhagytad gyermeked, megcsaltál engem is,
Szeretőd ölében csókba ful a szátok . . .
Te, poklok asszonya, sirod ölében is
Verjen meg az átok!”

„Karácsony éjfélen ez az ajándékom,
Bűnöd én nem fogom a napfényre hozni . . .
Útaink elváltak . . . Szeretője várja,
Mehet imádkozni!”

IMÁRA.

Dudva nő a templom-úton,
Mert kevesen járnak,
Meggyűlölték, megutálták
Az Istennek házáat.

Ünneprontó lett a világ,
Elveszett a lelke,
Bálványistenek oltárán
Égő tűz elnyelte.

Léleknélkül bolyog, botlik
E kufár világban,
„Ki ad többet!” ez a jelszó,
Imádtlan imákban.

Ki többet ad, azé minden :
 Lélek s rongy-becsület,
 Ma az a hozsánnás anya,
 Aki sátánt szülhet !

Térj magadhoz ember, eszmélj !
 Járd a templom-utat,
 A megtartó, megbocsátó
 Istenhez ez juttat.

Soha sem volt oly nagy szükség
 Az ő oltalmára,
 Templom-padon kulcsolj kezét
 Vezeklő imára !

BECSÜLJÉTEK ŐKET.

Ki az ekeszarvát imádkozva tartád,
 Reménykedve szórtad a perdülő magot,
 Harcoltad az élet becsületes harcát,
 Ó miért csalódtál oly rettentő nagyot ?

Mert hiszen csalódtál, megcsalt való, álom,
 Maholnap koldusok útján visz az élet,
 S az a nehéz kereszt, mit válladra rányom,
 Roskadóvá teszi minden egyes lépted.

Te magad, családod, asszonyod, gyermeked
Tiszta homlokára ráborul a bánat,
Ajkatokon víg szó, dal, nóta nem nevet,
Csüggedés, aggódás sujtó keze támad.

Ütését sajogja a tested, a lelked,
Kiserken, kicsordul a drága ősi vér,
Az utak, a házak jajjszóval megtelnek,
A régi bátorság haldokol, semmit ér.

A régi bátorság, melynek nagy ereje
Munkával szentelt meg annyi ezer napot,
Amelynek fegyvere oly sok bajt levere,
S néha diadalmat, dicsőséget kapott.

Szegény, szegény népem! Én legelső népem,
Ekeszarvát tartó, imádkozó fajom,
Kacag-e még reád meleg nap az égen,
Mikor lépsz keresztül a gondon, a bajon?

Óh mikor értlik meg azt az egy igazat,
Hogyha az ekéről leveszed a kezed,
Akkor hatalom, rang, hiába igazgat
S a meg nem becsülés romok közé vezet.

Óh, hát becsüljétek, akik a mezőket
Izzadság-gyöngyösen, fáradozva járják,
Akik égre vetik sokszor a szemüket,
És a jó Istentől munkabérük várják.

Hisz az Isten után csupán tőlük kapjuk
A fenntartó erőt: napi kenyerünket,
Reményük, hitükben csalódni ne hagyjuk,
Nyujtsuk kézfogásra testvéri kezünket.

Hogy ez a kézfogás nagy, szent pecsét legyen,
Amit fel nem törhet semmi a világon,
Hogy így mezőn, erdőn, a réten, a hegyen,
Tapsot verő szívvel a dal égre szálljon!

KÖNNY A PAP SZEMÉBEN.

Lehullott a kicsi bimbó,
A bölcsője már nem ringó.
Koporsó lett bölcsőjéből,
Kis koporsó, alig fél öl.

Harangzúgás, fájó könnyű,
A koporsó olyan könnyű...
Nem kell neki ökrös szekér,
Egy asszonyölben is elfér.

Egyik ölből másik ölbe,
Végre csak az anyaföldbe.
Mig azonban oda térne:
Szól a pap imás beszéde.

„Adjon Isten vigaszt nektek,
Akik most úgy keseregtek,
Könnyeitek hulló árján
Ragyogjon fel a szívárvány.“

Bár vigasztal, de a szeme
Lassan könnyel telik tele.
... Náluk is van bölcső, ringó,
S a bölcsőben kicsi bimbó.

SIROK KÖZÖTT JÁROK.

Sirok között járok,
Támadásra várok,
De hiába várok.

Mindenik halomnál,
Ahol siroszlop áll,
A lelkem sirdogál.

Ahol kezem töröm,
Könnyemet öntözöm,
Ott nyugszik örömöm.

Hol zakatol vérem,
Az egeket kérem,
Ott nyugszik reményem.

Hol már könnyem sincsen,
Mit a szem elhíntsen,
Ott legdrágább kincsem.

Sirok között járok,
Támadásra várok,
Mindhiába várok!

CSAPÁSKOR.

Gazdag reményeknek tárháza a föld,
Mosolygó ég alatt pompa, fény ragyog,
Száll az illat árja, minden csupa zöld,
Himnusz énekelnek kicsik és nagyok.

Minden ajk az élet győzelmét mondja,
Gyöngy verejték bérét várják a szívek,
Meggzűnt a bajoknak százezer gondja.
Hisz az áldásokból jut mindenkinek.

Kertek, mezők, rétek rakva gazdagon,
Soha nem várt javak ígéretével,
Csűrt, kast, gabnást megtölt színig a vagyon,
Tán szűk lesz a hely is, ahol nem fér el.

Gazdag reményeknek tárháza felett,
Egyszerre fény, mosoly fogyni kezdenek,
Dörgést, morajlást küld nyugat és kelet,
Villámi lobbannak bosszus egeknek.

Riadó felhőknek rohama támad,
Az egész világra sötétség borul,
Ezermillióra rátör a bánat,
Fejveszettség réme kísért botorul.

A dörgés, moraj csak nő egyre jobban,
Ágyuk szava hozzá szelid, enyhe szél.
Villámok világa mind inkább lobban,
Büntető csapásról, sújtásról beszél.

És ahogy meghasad a felhő kebel,
Mintha parittyákból sújtnák, hull a jég,
Hullása félelmet, aggodást emel,
Hisz ehhez hasonló nem volt soha még.

Remegő remények sirva zokognak,
Zokognak egy évi odalett kincsen,
Rabja lesz az ember sok napos gondnak,
Új, puha kenyérről még álma sincsen.

Ha még csak ez volna, de a hegylejtő
Patakokba ontja a hegyek árját,
Rohanása rémes kétségbeejtő,
Hullámi a házak ablakát járkák.

Addig-addig, amig a hullámkezek
 Kiássák a talpfát vagy talpköveket.
 Bármilyen erősek, bármily nehezek,
 Döntik, zúzzák . . . — viszik, mint tollpelyheket.

Hadüzenést mondott a földnek az ég,
 Győzelmét érezi a legyőzött fél.
 Bús látás könnyétől a szem sirva ég,
 A veszített szív fájó szakadástól fél.

Hiszen oda minden földkincs, ház, vagyon,
 Napi-éji munka, egy pár percen át . . .
 Koldusbot kapható, az bőven vagyon,
 Könyörtelen szem is, ami meg nem lát.

Mi lesz a családból? Fázik, éheznek,
 Szolgaságra mennek lányok és fiak,
 Szolga-járom alatt lelkük vérezik
 És a bús szolgaság messzire kihat.

— — — — —
 Harangszava kondul, felfigyel a nép . . .
 Imádságra hívnak a zengő nyelvek,
 Ki szükségét érzi, a templomba lép,
 Ív alatti terek sűrűn megtelnek.

... Pap ajkán az ima szól, esedezik:
 „Könyörülő Isten, ó ne ostorozz,
 Lelkeink lelkedet hitttel keresik,
 Földünkre több csapást, kérünk, ó ne hozz!

Amugy is roskadunk a teher alatt,
 Botló minden lépés, gyenge, ingatag...
 Ki munkában fárad, céltalan halad,
 Pedig erő, velő szinte kiszakad.

Szenteltessék meg a neved Miatyánk!
 Add meg a mi mindennapi kenyerünk!
 Tartsd meg, véd meg Uram, mid tőled kapánk.
 Pótolod veszteségünk, kérünk légy velünk!”

... Elrepül az ima csillagok felé,
 Feleletül a nap kisüt, felragyog,
 Ó, mily szomorú kép tűnedez elé,
 Az ég csapásai mennyire nagyok!...

Napok napra mulnak, a fény csak ragyog,
 Melege gyógyítón jár a föld felett,
 A szívek, a lelkek újra gazdagok,
 Hisz pótlódik, újul, ami veszve lett.

Hogyha nem is bőven, még is lesz kenyér...
 Küzdő ember ne félj, az Ur van veled!
 Imára simuljon a kérges tenyér,
 Mondja az ajk: „Atyám, dicsőség neked!”

BOCSÁSD MEG VÉTKEINK!

Vétkező lélekkel járjuk a nagy utat,
Amit a sorskeze kijelöl, megmutat,
Sátánok szegődnek, démonok vezetnek,
Feledői leszünk a Te szent nevednek.
Síró Sion úton járó-kelő nincsen,
Bocsásd meg vétkeink, irgalmas Uristen!

Erkölcsei törvénnyel beirt lélektáblát
Szem hiába keres, ha lát is ritkán lát...
Lélektemplomokban új törvények kélnek
S szárnyaivá lesznek futó, zúgó szélnek...
Zúgó szél, vad vihar, vad eszméket viszen,
Bocsásd meg vétkeink, irgalmas Uristen!

Vad eszmék bolyongnak bérceken, halmokon,
Véresre tépik szét, mi velük nem rokon,
Vallás, erkölcs, haza sebektől véreznek,
Gyilkot szorítanak a kötöző kezek,
Trágár kacagás cseng a haldokló hiten,
Bocsásd meg vétkeink, irgalmas Uristen!

Imát zúgó harang halálordító lett,
Összekulcsoló kéz ökölbefutó lett.
Életoltó vasat hord az acél izom,
Ahová odavág, csak pusztulás, csak rom;
Hiénák osztóznak a rom, a csont-kincsen,
Bocsásd meg vétkeink, irgalmas Uristen!

Szerelemről a dal nem úgy szól, mint régen,
Csillag sem úgy ragyog, mint hajdan az égen.
Csókba, ölelésbe ölő méreg vegyül,
Tisztos nő, leányszív kesereg egyedül . . .
Panasz sir az ajkon, ó miért is hittem!
Bocsásd meg vétkeink, irgalmas Uristen!

Isten bokrétája bús, elárvult hazánk,
Porbaesésével sötét éj szakadt ránk,
Ezer sebből vérzünk, millió gyászunk van,
Nincs, ki vigasztaljon lesújtó gyászunkban,
Nincsen sebeinkre ki balzsamot hintsen,
Bocsásd meg vétkeink, irgalmas Uristen!

Olykor imavágyunk, ha szólani kíván,
S az égre kiáltunk, felzokogón sirván,
Ha nemes érzésből jót tenni akarunk,
Nincsen erőnk hozzá, lelankad a karunk,
Karunk, szívünk, lelkünk, mindenünk bilincsen,
Bocsásd meg vétkeink, irgalmas Uristen!

Vétkező lélekkel járjuk a nagy útát,
Amit a sorskeze kijelöl, megmutat.
Sátánok szegődnek, démonok vezetnek,
Zsoltárt nem énekel senki a nevednek,
Siró Sion úton még csak vándor sincsen,
Bocsásd meg vétkeink, irgalmas Uristen!

TÖBB LEGYEN A VIG KACAGÓ!

Az élet, a nagy imposztor csókján vér gyöngyözik,
A vérező férfi arcot nő könnyek öntözik.
Balzsam, harmat a nő könnye, de ereje gyöngye,
Bár a lélek legigazabb, imádságos gyöngye.

Titkon, nyíltan kisírt könnyek szántják a barázdát,
Kicsattanó arcrózsákat a szem is ritkán lát,
Elhervasztja a forró könny — hisz az élet nehéz,
A tekintet porban kutat, kevés, ki napba néz.

Csak akinek hite maradt, mi ronggyá nem mállott,
Aki az Istene mellett rendületlen állott,
Aki jobbik lelke szerint eszményeknek híve,
Kinek dobbanó érzéssel mozdulni tud szíve.

Csak az nem néz porra, földre, nem fél az élettől,
Ha ezer halállal jön is, hogyha testet is öl —
Hiszen tudja, hiszen érzi, hogy lelke az Isten!
Azon semmiféle rossznak diadalma nincsen!

Életet a haló hitből, zajt a kacagásba!
Ebben a nagy szenvedésben ismerjünk egymásra!
A szomorú, bús szívverés reménytűzet üssön,
A nap élő melegében, fényében fürösszön!

Hisz dicső lesz a rét, mező, csodás, Isten áldott,
Még méh röppen, még méh csókol mézadó virágot,
Fű még roppan, kalász még ring, gyümölcsön ég a
Több legyen a víg kacagó, mint aki félve sir! [pir.

GOLGOTA.

Az olajfák hegyén lombsuttogás közé
Érző szívből fakadt hő imádság vegyül,
Valaki szomorun, vércseppverejtéssel,
Halálos tusában könnyörög egyedül.
„Atyám, a keservnek kelyhét kiüritém,
Nincsen búsabb, árvább a világon mint én,
A keservnek kelyhe muljék, ha akarod,
Nyujtsd le hozzám védő, szabadító karod!”

Ahogy az imádság lombsugásba vegyül,
Vad horda, gaz csorda ront a könnyörgőre.
Egy büntől fogamzott eláruló csókra,
Szablyák villannak meg és gyilkosok töre,
Durván tépik szét az imádkozó kezét,
A zsoldos szolgahad ítéletre vezet . . .
Ütik, arcul verik, iszonyú gyalázatot,
Még a legutolsó vércsepp is fellázad.

A bíróhoz vele! ordítóz a tömeg,
S ahogy odaérnek, felzúg a vad láрма:
Büntesd! hisz a népnek félrevezetője,
Azt mondja magáról, hogy népek királya!
... A bíró hosszasan kútat és rátekint:
Azt mondod?... Azt mondom! s ahogy látja
Feltörni a tiszta könnyragyogós szemben, [a kint
Készen az ítélet... „Nincs bűn ez emberben!”

Mint mikor orkánba szökik át a vihar
S belejajdul a vészharang bús sirása,
Úgy megy a népharag rémes dühöngésbe,
Vérthabzó szájaknak hallik kiáltása:
Lázadó, gyilkos ő, a tömlecbe vele,
Tömlöckövön, rácson, zúzódjék szét feje!
Vagy a Golgotára vigyük a vakmerőt,
Add kezeink közé, hogy feszítsük meg őt!

Győzött a hatalom és a buta vakság.
A legigazabbat ezen a világon
Újjongva kíséri az utolsó útra...
Főn töviskoszorú, kereszt a két vállon.
Jeruzsálem siró, bomlott haju lányi
Kísérik zokogva, nem tudnak megválni...
Vérező homlokát törlik jegykendővel,
Fájdalmuk a földről az egekig nő fel.

És a keresztvivő, a térdre rogyónak,
 Bár ő van a nehéz, lesújtó bánatban,
 Mégis vigasztalón, szeliden szól szava:
 Jeruzsálem lányi, ne sirjatok rajtam!
 S azzal tovább viszi a nehéz keresztet,
 Kereszt, bú súly alatt térde inog, reszket,
 Reszkető térdekkel ér a Golgotára,
 Reárogy meghalni a keresztfájára . . .

— — — — —
 Hóhér kalapáccstól húsba hatol a szeg,
 Nyomán kézből, lábból kipatakzik a vér,
 Tövis koronából véres korona lesz,
 Midőn a lankadt fő az ömlő vérbe ér.
 Táncot járnak papok, irástudó vének,
 Ajkukon trágár szó, gúnyhahótás ének,
 Undok szívük mélyén pokoltüzek égnek,
 Hiszen megmutatták erejük az égnek!

A kereszt embere nagy haláltusát vív . . .
 Fennszóval, jajjszóval kiált: „Én Istenem!
 Nyújtsd le hozzám védő, szabadító karod,
 Én Uram, Istenem, mért hagytál el engem?!“
 . . . A fő lehanyatlik, templomkárpit hasad,
 Keresztes Golgota sötétségben marad.
 Valami csodafény szárnyacsattogva repül,
 A halotti csendes sötéten keresztül
 Ég kapui nyílnak, angyalkórus zendül,
 A Krisztusnak lelke Isten jobbára ül!

SZÉKELY LEÁNYOKHOZ.

Szép székely leányok, hova, merre mentek?
Nem tudtok örülni itthon az életnek?
Cifra palotákba városszó ne csaljon,
Hogy bú, szégyen legyen a mezőn, a halmon.
Maradjatok itthon lányok, ne menjetek,
Hiszen könny lepi el arcátok, szemetek!

Ott nincsenek mezők, ott nincsenek rétek,
Az aszfaltos úton rátok tör a vétek,
Ott nincs édesanya, nincsen megvédő kar,
Ott a bűn orozva a lelketekbe mar.
Maradjatok itthon, lányok ne menjetek,
Hiszen könnyes lesz az arcátok s szemetek!

Ott nincsen kis patak, folyók hulláma zúg,
Hullámozgás, ima, lélek, erkölcs hazug,
Paloták termeit a megejtés járja,
Lehervad arcotok pirosuló rózsája.
Maradjatok itthon lányok, ne menjetek,
Hiszen könny lepi el arcátok s szemetek!

Arcrózsa hullással élet virága hull,
A test, a lélek is haldoklóra fakul,
Az ős székely szittya, aranyat érő vér,
Ha világtenger is, többé már mit sem ér!
Ne menjetek lányok, maradjatok itthon,
Szép székely leányok, százszor jobb lesz itthon!

VÁRÁS.

Könnytől sós a kenyér,
Mit naponta eszem,
Keservem égre ér,
Mebomlik az eszem.
Ablakom ha zörren,
Ha fújja téli szél,
Kinyitom szép csöndben,
Azt hiszem, ő beszél.
Ő, az én emberem,
Ki régen távol van,
Képzelnem sem merem,
Hogy egyszer meglássam.
Ó, pedig hogy várom,
Hogy aggódom érte...
Szegény árvaságom
A sors be kimérte!

Mennyit sirok éjjel
Titkosan, egyedül.
Nézek szerteszéjjel
Bús, reménytelenül.
Hívlak, szólitalak,
Kutatlak, kereslek,
Imádkozom, várlak,
Szinte elepedek.
Hányszor van eszemben
Szomorú rabsorsod,
Tudom, mily nehezen,
Törődötten hordod.
Vajjon van-e párnád?
Van-e fekvőhelyed?
Jó szemmel néz-e rád,
Aki jár körüléd?
... Vajjon szeretsz-e még?
Jutok-e eszedbe?
Hisz nem láttál már rég,
Négy, öt esztendeje ...
Igaz, nem is vagyok
Olyan szép, mint régen,
Hervadok, sáppadok,
Minden muló évben.
De csak egyszer jőnél,
Öröm szállna búra,
Csak egyszer ölelnél,
Megszépülnék újra.

Szegény asszony, sáppadj,
Hervadj te szenvedő . . .
Embered ne várjad,
Régen ráborult a
Halotti szemfedő.

LEÁNYOMHOZ.

Gyönyörű kis szádnak
Nem értem a szavát,
Mégis mindenik hang
A szívemen csap át.
Nézlek: elbúsullak,
Nézlek: előrvendlek,
Siróra csókollak,
Siróra öllelek.
Jelenem, jövődöm,
Csak te benned látom,
Szíveimtől szívezett
Édes kis leányom.
Ha kacagsz, kacagok,
Ha sírsz, veled sírok,
Benned életemet,
Mennyországot bírok.
Apróság, csöppség vagy,

— Nem tudod, nem érted —
De üdvösségem is
Odaadnám érted!
A nap elé állnék,
Ha forrón tüzel rád,
Eget tartanék fel,
Hogy ne szakadjon rád!
Csak boldog lehetnél
E hazug világon,
Édes kis leányom,
Gyönyörű virágom!

ALUSZIK A KICSI LÁNYOM . . .

Aluszik a kicsi lányom,
Fehér, puha selyem ágyon,
Mellette van a babája,
Most is nagy a gondja rája.
Két karjával átöleli,
Álma boldogsággal teli.

Álmodj csak mindig boldogat,
Gyönyörű gyermek álmodat
Ne zavarja csillag fénye,
Kis angyalok serge védje!
Aludjál csak kicsi lányom
Védelmez az imádságom!

SZÖVETKEZÉS.

Bizton, szilárdan úgy állunk,
Hogyha összevetjük vállunk,
Hallgatunk az okos szóra,
Szövetkezünk szépre, jóra,
Akarásban egyek vagyunk,
„Egy a sokért“, ez jelszavunk!

REPÜL A KIS MÉHE . . .

Repül a kis méhe,
Virágról-virágra,
Estétől reggelig
A mezőket járja.

Csodakézhez illő
Lakóházat épít,
Gyönyörű sorokba
Rendezgeti lépít.

Csakhogy nem egyedül,
Százan és sok ezren . . .
Dongó röptük alatt
A lég is megrezzen.

Száz és sok ezernek
Közös a munkája,
S a közcélt mindenik
Serényen munkálja.

Édes mézet gyűjtnek,
Másoknak is adnak,
Mégis megmaradnak
Örökös gazdagnak.

Mert szövetségükben
Boldog az életük,
A mienk is az lesz,
Ha ez útra lépünk!

JOGÁSZBÁL.

Rövidszoknyás lányka voltál,
Emlékszel-e rája?
Raboddá tett tested, lelked
Minden porcikája.
Szerettelek . . . Nőttél.
Jött a jogászoknak bálja,
Elfeledtél . . . egy jogásznak
Lettél az arája.

HIÁBA TAGADNÁM . . .

Hiába tagadnám,
Gyászolóvá lettem.
Nagy, sötét felhő száll,
Tornyosul felettem.
Az a sötét felhő elrablott mosolyom,
Azt a sötét felhőt sirig elgyászolom!

Kitudja mit rejthet
A felhőnek méhe,
Talán egy könnyzáport
Az anyám szemébe?
Vagy tán szivárvány jön az égre hajolva?
Nem tudom, ... csak Isten a megmondhatója!

AZ IMÁDKOZÓ HARANGOK.

Régi harang:

Milyen jó, hogy jöttél, mennyire vártalak
Új harang testvérem!
Azt hittem jöttödet, azt, hogy együtt szóljunk
Soha meg nem érem.
Társtalan, egyedül, szomorú volt sorsom,
Ha imára szóltam;
Nem tudtam siratni, méltán, érdem szerint
Egyik, másik holtam.
Ő pedig mennyi volt itthon s távollevő! . . .
Messze, távollevő!
Kiket golyó ütött, kiket acél vágott,
Takart avar, mező . . .!
Golyóütöttekért, acélvágottakért . . .
Óh, ha láttad volna,
Hogy tört fel a könnyek örvényei közül
Az anyák sikolya!
. . . Milyen nótátlan lett a nótás lányajak
Búzavágás közben!
Hitves, gyermek szemek, apók, anyó szemek
Hogy úsztak a könnyben!
Óh, ha láttad volna, ha ott lettél volna! . . .

... De hol voltál merre! ?
 Mely részén a földnek, mit láttál, mit tettél ?
 Testvér, felelj erre !

*

Új harang :

Elmondom a sorsom: messze, távol innen,
 Hol virág, napsütés és dalból áll minden,
 Egy karcsu szép torony volt a lakóhelyem,
 Élőnek, holtaknak szólott az ércnyelvem.
 Egyszer értem jöttek katonalegények,
 Elvittek és nehéz ágyunak öntének.
 Fedezékbe tettek . . . s ha a golyóm talált:
 Nem kerülhetette ki az élet a halált!
 — Mit tettem ? azt kérded ? ó hagyjuk el testvér !
 A hogy golyót küldtem, úgy ömlött a test-vér,
 Mint mikor villámos, dörgős menny-ég alatt
 A fekete sötét felhő teste szakad !
 Ó, ha láttad volna, ha ott lettél volna,
 Ércajkad százszorta keserűbben szólna !
 Amikor bevágtam egy emberi tömbbe,
 Jajgattak zokogón, kiáltoztak nyögve :
 Apám, édes anyám, hitvesem, kis fiam !
 Hová lett az Isten, nincsen kibe bizzam ! ?
 Én voltam a gyásznak, bűnnek teremője,
 Tisztesség, becsület, ég s csillag verője.
 Vértengerek zúgtak . . . könnyzáporok hulltak,
 Szívek megszakadtak . . . ajkak elnémultak.

Most, hogy újra zengő-bongó harang lettem,
Testvér, az Istenhez imádkozzunk ketten!

* *

Együtt:

Hozsánna neked Ur, szeretet Istene!
Hangunkban egy népnek szíve, lelke benne.
A szív feléd repes, a lélek érted él,
Napos világokat, virradatot remél!
Fényes palotákat sötét romok felett,
Miknek oszlopai: igazság, szeretet!
Himes rétet, mezőt, madárdalos erdőt,
Melyek meggyógyítanak beteget, szenvedőt!
Hozsánna neked Ur, jóságnak Istene!
Téged keres árvák, özvegyek bús szeme,
Töröld ki a szemből azt a búfelhőket,
Nagy árvaságukban vigasztaljad őket!
És ha van gazdaga ennek a világnak,
Azok felé fordítsd, akik támaszt várnak.
Szegénység-gazdagság fogjon béke-kezet,
Mert testvériségre csupán csak ez vezet!
Hozsánna neked Ur, megbocsátó Isten!
Arcra boruló nép imádkozik itten!
Bűne alatt roskad, meglérés az álma,
Vajha álma, vágya valóságra válna!
Engedd, hogy az álom ébredésre váljon,
Kacagjon végig egy angyal a világon,
Édes kacagása folyton azt zenélje,
Van ennek a népnek hite és reménye!

Hozsánna neked Ur, te megváltó Isten!
Atyai két kezéd erőt, áldást hintsen,
Áldozatkész szívek oltártüze égjen,
Legyen egyetértés alvégen-felvégen!
A célérés, siker, az erő ebben áll,
A békesség napja életegekre száll,
Könnyet szárazst, mint sárt a tavasznak szele,
Élet, szabadság és boldogság jár vele!

*

Ércnyelvünk imáját ó hallgasd meg Isten,
Atyai két kezéd erőt, áldást hintsen. Ámen!

A HARANGOK PARANCSOLATA.

Volt egy könnytől terhes idő,
Nem is olyan régen,
Búcsúzóra összegyültek,
Minden faluvégén.

Hitves, testvér, mátkaérzést
Lüktettek a szívek,
Ölelés, csók, bokrétából
Jutott mindenkinek.

Nem kérdezték akkor, ki vagy?
Vajjon mi a neved!
Csak szerettek s imás szóval
Mondták: „Isten veled!”

Isten veled! . . . és elmentek
Bontott zászlók alá,
Nevüket a hir hordozta,
Dicsőn magasztalá.

Ők járták az új mezőket,
A többi a régit . . .
Szívszakadva várták itthon
Dúló csaták végét.

Várták, várták, de hiába,
Új üzenet hangzott:
Katonának kell sorozni
Minden ércharangot!

Aztán ők is sorba álltak,
Be más volt a hangjuk,
Ezreket buktatott arcra
Felbőszült haragjuk.

Nem csináltak ők semmi mást,
Egyebet sem tettek,
Ontották a halál tüzét . . .
Mindig csak temettek! . . .

És otthon a kis faluban
Mély csendesség támadt,
Régi kedvek vig zajára
Békót vert a bánat.

Békót, nehezét — nem egyet,
Éppen hogy eleget,
Csengő nóták, magyar nóták
Nem verték az eget.

Hogyha néha dalba kezdett
A zengő pacsirta,
Szegény madár csak a súlyos,
Nagy bánatot sirta.

Múlt az idő s a harcikedv . . .
Sok zászló letörött . . .
Letörött a mi zászlónk is
Annyi többi között.

Hazajött, ki haza tudott,
De szótalán, némán . . .
Egyik épen, másik mankón,
Nyomorultan, bénán.

De az erős érc katonák,
A csatás harangok,
Ott maradtak, megnémultak,
Elveszett a hangjok.

Velük veszett egy nemzetnek
Gyönyörű, szép álma,
Oh csak ez az édes álom
Oly nagyon ne fájna!

De nem veszett minden oda,
Mégis bir valamit,
Vesztett csaták romjain is
Erősíti a hit.

A hit, mely Istenhez vezet,
Teremt új csodákat.
Halottukból feltámasztja
Az ércatonákat.

Amik nemcsak halottakat,
De élőket hívnak,
Mely híváshoz nincs ma köze,
Temetőnek, sírnak.

Mely hívás egy erős parancs:
Becsülettel élni,
Megroskadva, görnyedve is
Remélni, remélni!

E hitből teremtetett csoda
Ez új harang mondja:
Hogy nem lehet ma senkinek,
Semmi egyéb gondja,

Ragaszkodni, bizva bátran
Igaz Istenéhez,
Ragaszkodni édes, csengő
Szép magyar nyelvéhez!

Az új harang s a régi is,
Zúgja, zengi, bongja,
Hogy nem lehet ma senkinek
Semmire más gondja,

Mint élni — becsülve egymást —
Szeretetben, szépen.
Hogy új szövetség köttessék,
A földön s az égen!

Hogy az Isten ránk kacagjon
Örvendő könnyein,
S mondja: „Ime, ezek az én
Szerelmes gyermekim!”

EGYEDÜL.

Felülök a képzeletre,
A sarkantyum belevágom,
Hajrá! délre, vagy keletre . . .
Átrepülök a világon.

Nem keresek dicső eget,
Nem kell a ragyogó csillag . . .
Engem az ég nem melenget,
Engem csillag hidegen hagy.

Nekem félős, rablánc a kincs,
Hazug oltár, hazug talmi,
Boldog vagyok, ha ilyen nincs,
Nem csábílnak zengő halmi.

Pedig kincs, csillag, dicsőség,
Akikért lelkem megremeg,
Minden csepp vérem értök ég,
Úgy hívják, hogy : anya, gyermek!

Értük járom a világot
Egyedül, bús őszi este,
Értük tagadom az álmot
S ülök fel a képzeletre,

Hogy megtalálhassam őket
S csókoljam meg szent oltárom :
Az egymást átölelőket,
Valahol egy fehér ágyon.

ALMA MATER.

Mint az anyaölbe kívánczó gyermek
Kit életvasvesszők nem sújtnak, nem vernek,
Anyaszívénél érzi magát a legjobban
S szemében szeretet csoda tüze lobban;

Mi is ifjú, öreg mind-megannyi gyermek,
Bár szokszor vasvesszők a szívünkbe vernek,
Alma Mater nálad érezzük legjobban,
Hogy téged szerető szívünk, hogy megdobban!

Hiszen féltő gondod, anyai édes gond,
Mit egyik nemzedék a másiknak elmond.
Hit, tudásunk fáját Te védted, neveltet,
Erről zeng ma himnusz mindenik neveltet.

Szegény, gazdag ember, fajkülönbség nincsen.
Mindenik osztozott a hit s tudás kincsen . . .
Egyik többet kapott, másik kevesebbet,
Az igazság szerint, ki miként keresett.

Hogy adtál, hogy kaptunk, ez a fő, ez a jó,
Igy hullámcsapásban is megáll a hajó,
Még fenn a vitorla, ép a kormánykerék,
Pedig villámkezek haragjuk ráverék.

Tőled kapott kincsünk paizsunk, fegyverünk,
Mikor az élettől egyebet nem nyerünk,
Csak reményt elfedő csillagtalan eget,
Mikor érezzük, hogy szenvedtünk eleget.

Vagy ha néha-néha vidám kedvünk szárnya
Régi emlékeink helyeit bejárja,
S feledett mosolyunk az arcunkra téved,
Imánkba foglalunk Alma Mater téged!

Mert minden helyzetben, ha öröm, bánat ér,
Főn tövis koszoru, vagy gloriás babér,
Sóhaj-felhőn áttört könnyzáporok között,
Ha szabad a kezünk, vagy összekötözött.

Hogyha bujdosni kell tépett avar felett,
Ha az élés-alap egy utca szögelet.
Ha márvány paloták, rozsmaring ligetek
Félőn, vagy biztatón mi felénk intenek . . .

Te vagy az útjelző, hova, merre menjünk,
A lelki egyensúlyt Te tartod meg bennünk.
Megtartott kis néped téged sohasem feled,
Imába foglalja Alma Mater neved!

* * *

Ne is feledjetelek én igaz, hű népem,
Imás szeretetre most van nagy szükségem,
Most, mikor nem úgy van, mint ezelőtt, régen,
Más csillagok járnak a beborult égen.

Hideg ragyogásuk bús meséket mondnak,
Viselője lettem nagy bajnak, sok gondnak,
Százados javaim porba omlott romja
Szívemet, lelkemet haldoklóra nyomja!

Mint mikor a villám belevág a fába,
Ide-oda repül a virágos ága,
És áll sebesülten, csonkán, bénán, árván,
Valami titkos, szent, nagy csodára várván.

Vagy mint édes anya, ki sir régi kincsen,
Kinek a világon már semmije sincsen,
Csak segítest váró sok könnyező gyermek,
Kinek sorsa felett töprengőn kesereg;

Olyan vagyok én is : villám sújtotta fa,
Vagy gyermeksors felett szomorkodó anya,
Bár felém sötétlik mély temető árok,
Mégis valami szent, nagy csodára várok !

Mit Isten keze tesz, mert a régi szívek
Nem veszthették tüzüket, manapság is hívek
Az édes anyához, kinek segédkezét
Annyi időn által oly sokszor érezék.

Mert hogyha a szívek közönyre hajolnak,
Nem lesznek érzői az áldozó jónak,
Jövendőt siratnak az ifjak, a vének,
Kik zengő nyelv- és hittagadók levének !

Közönyre hajoló szívérzések között,
Az is félre fordul, ki eddig megőrzött,
Csak egy tudat marad, hogy már semmi sincsen,
Csak egy-egy osztályrész a koldus bilincsen !

Nem fogad be a föld, az ég is kitagad,
Lépésed bűnbánón mind hiába halad,
Késő lesz a bánat, megbocsátás nem lesz,
Bár mea culpázol és térden vezeklesz.

Feledés-köd fedi a dicső, nagy nevet,
 Egész világ megvet és gúnyosan nevet,
 Fejfádon ennyi lesz: „Itt nyugszik egy nemzet
 Feltámadás nélkül, mert korcsokat nemzett!”

* * *

Alma-Mater édes, szegény búskesergő,
 Látod-e könnyeink? rezdülő, lepergő,
 E könnyeket szívünk küldi fel az arcra,
 Készek vagyunk minden áldozatos harcra!

Csak hogy vesztett kincsed pótolgatva legyen,
 S új hitek nőjenek a bizalomhegyen,
 S cselekvésink mondják, nem felejtünk téged,
 Mert tűz szállott belénk, hevít, perzsel, éget!

Salak hull, szív tisztul e szent nagy égésben,
 Oltárodra szívünk feltesszük egészben,
 Adósságot róni megmozdul a karunk,
 Amit lehet mindent, menteni akarunk!

Tégedet, magunkat, hitünket, jövőnket,
 Holtakat, élőket, utánunk jövőket,
 Alattunk a földet, felettünk az eget,
 Egyik éltet, táplál, a másik melenget!

Hogy ne legyen soha kacagás mi rajtunk,
Tudja meg a világ, hogy élünk, kitartunk,
Hogy csuda várásunk nemcsak kába álom,
Mít egy bűvös kéz a rajongásra rányom!

Hogy lételünk joga Isten és ember jog,
Mely nem tűr letiprást, óvni, védni meg fog,
Megóv a viharban, megvéd a veszélyben,
Féléssel rettentő zivataros éjben.

Hű fiaid vagyunk, elhagynunk nem lehet,
Hiszen mi utánunk azokat neveled,
Kikben reményeink testesülést várnak,
Kik szebb jövőndőnek új kapukat tárnak!

Kiknek ajakáról tovább zendül a dal,
Édesen, magyarul, ami megvigasztal,
Tapsolnak a terek, felharsog az utca!
Még sem nemzett nyulat Nubia párdúca!

Hű fiaid vagyunk, lelkünk ott lesz veled,
Imába foglaljuk Alma Mater neved,
Vas izommal álljon fáklyatartó kezéd,
Mi a borulathból ragyogásba vezet!

Kísérjen az áldás minden nyomon, lépten,
Taníts, vezess tovább a jóban és szépben,
Alma Mater, neved feledve soh'sincsen!
Századokon által védjen meg az Isten!

AZ ÉDES ANYÁM SZEME.

Elöttem áll szép, szelid szemével,
Miből a jóság napja kiragyog,
Miben a jóság napja mellett is
Felfénylenek a többi csillagok.

A szeretet, hit, öröm és bánat,
Álom és való; csillag mindenik,
Ragyogók, szépek s én még sem tudom,
Melyik ragyogóbb, melyik legszebbik?

A szeretet önfeláldozása?
Az erős hitnek imás ereje?
Vagy az öröm szívárványos íve?
Hol annyi könnyű búsan leperege?

Vagy az álmok fellegvágó tornya?
Miket ledöntött a durva való?
Hol még ma is sirások zokognak,
De a sirás néma és elhaló?

Nem tudom én, melyik csillag a szebb,
Csak azt tudom, csak azt érzem, hiszem,
Hogy napjával, minden csillagával
Híven kísér az a szép szelid szem.

Ezért mind szép: a nap, a csillagok,
S mik fénylenek és ragyognak benne,
Mert az a jó, szelid, bánatos szem,
Az én drága, édes anyám szeme.

EMLÉKSZEL-E APÁM ?

Emlékszel-e apám,
Mikor gyermek korban
Én is ott állottam,
Ott a munkasorban ?!

Együtt szántogattunk,
Együtt énekeltünk,
Forrásvizet ittunk,
Egy kenyeret szegtünk ?

Be rég volt, be jó volt!
Mennyi idő lejárt!
Hányszor értünk tavaszt,
Hányszor perzselő nyárt ?!

Te otthon maradtál,
Ekeszarvát tartva,
Fiadat az élet
Messze^{re} kizavarta.

Te még mindig ott állsz,
Hol az ős barázda,
Fiad az ő útját
Más barázdán járja.

Ki tudja melyik jobb?
Mindakettő rögzös,
A munka, verejték,
Mindkettő örökös.

De csak szántogassunk,
De csak énekeljünk!
Gondoljunk egymásra,
Ha kenyeret szelünk.

Én reád gondolok,
Kitől éltem kapám,
Én el nem feledlek,
Én mindig szeretlek,
Jámbor, öreg apám!

NAGYANYÓ.

Kilencvenöt évnek minden terhe, gondja,
Szegény nagyanyónak gyöngé vállát nyomja,
De azért még mindig szorgos a munkája,
Újjain az orsó perdül s táncát járja.

Pedig sirkövét is rég megcsináltatta,
Arra telepedik — most is ott alatta —
A koporsója is már régen készen,
Hová ágyat vetnek észrevétlen, szépen.

Nem fél a haláltól, mindennapon várja,
Hogy az öreg testet két karjába zárja,
Hiszen a számadás nagyon könnyű neki,
Ki a jó Istenét ma is úgy szereti.

Hogyha imára szól a harangok szava,
Feláll sirkövéből, ülését ott hagyja,
Dédunokáival a templomba mennek,
Hálászóval imát mondnak az Istennek.

Aztán hazatérnek . . . sirkő nyugalmat ad,
A pihenés után megy a munka, halad,
Dédunokák raja hancuroz mellette,
S hogyha az orsóját el-el elejtette.

Ki előbb felkapja, vissza csak úgy adja,
Ha fáradságáért a csókot megkapja.
Szegény öreg anyó a csókot megadja,
Csóktalan azonban egyiket sem hagyja.

Mert szereti őket, de ők is szeretik,
Hisz annyi szép mesét elmesélget nekik,
Mesére, imára, énekekre tanítja,
Lelküket Istennek s a jónak megnyítja.

Ilyenkor ott állnak apraja és nagyja,
Buzgón énekelik: „Világosság Atyja“,
Ilyenkor ott állnak körülötte rendben,
És utána mondják: „Ki vagy a menyekben.“

— — — — —
— — — — —

Hogyha ma keressük nagyanyót s a padot,
Nem találunk rájuk, mindkettő elhagyott . . .
. . . Nagyanyó a sirban, a kő feje felett . . .
Alszik . . . de virraszt a gyermeki szeretet.

TESTVÉR !

Testvér, mi van veled ?
 Add ide a kezed !
 Nem látod a szemem
 Könnyezik és nevet ?

Könnyezik és nevet,
 E könny forró, meleg,
 Meleggé forralja
 Az igaz szeretet.

Jöjj egy ölelésre !
 Ó de mégse — mégse . . . !
 Mert szívemen szíved
 Félek összeégne !

IMA.

Atyánk ! imát mond az ajkunk,
 Hiszen áldásod volt rajtunk.
 Ez kísért a munka alatt,
 Mikor verejtékünk szakadt,
 Ez kísért a mező zöldjén,
 Apáink szentelt ős földjén . . .
 Az áldások bő háztára
 Szívünk, lelkünk feléd tárja.
 Nyitott szívünk, nyitott lelkünk
 Tapsot ver, hogy reád lertünk.
 Mily öröm is élni veled,
 Ajkunkon hordozni neved.

Azt a zengő, édes nevet,
 Mire a bánat felnevet;
 Mire ha arcunkra könny ül,
 Fájdó terhe oszlik, könnyül.
 Mert letagadni nem lehet,
 Hogy léptünk mindig nem mehet
 Örömhelyről, örömhelyre,
 Hisz botorkálunk mindegyre.
 Bűnkövek állják az útunk,
 Gyalázat-kátyuba jutunk,
 Szégyensáros arcunk pirja,
 A szem égő könnyét sirja.
 És amint így megkönnyezünk,
 Összekulcsolódik kezünk,
 Ajkunkra imádság lebben,
 Érezzük mind melegebben,
 Hogy bár sorsunk — megszenvedni —
 Mégis jók akarunk lenni,
 Áldásodra érdemesek,
 Lélekben nagyok, nemesek.
 Ó engedjed édes atyánk!
 Kinek mindig gondja van ránk,
 Hogy jók, igazak lehessünk,
 Áldásodból még nyerhessünk,
 Hogy békében, hitgazdagon
 Az élet örömet adjon . . .
 . . . Bűneinknek romja felett
 Szenteltessék meg a neved!

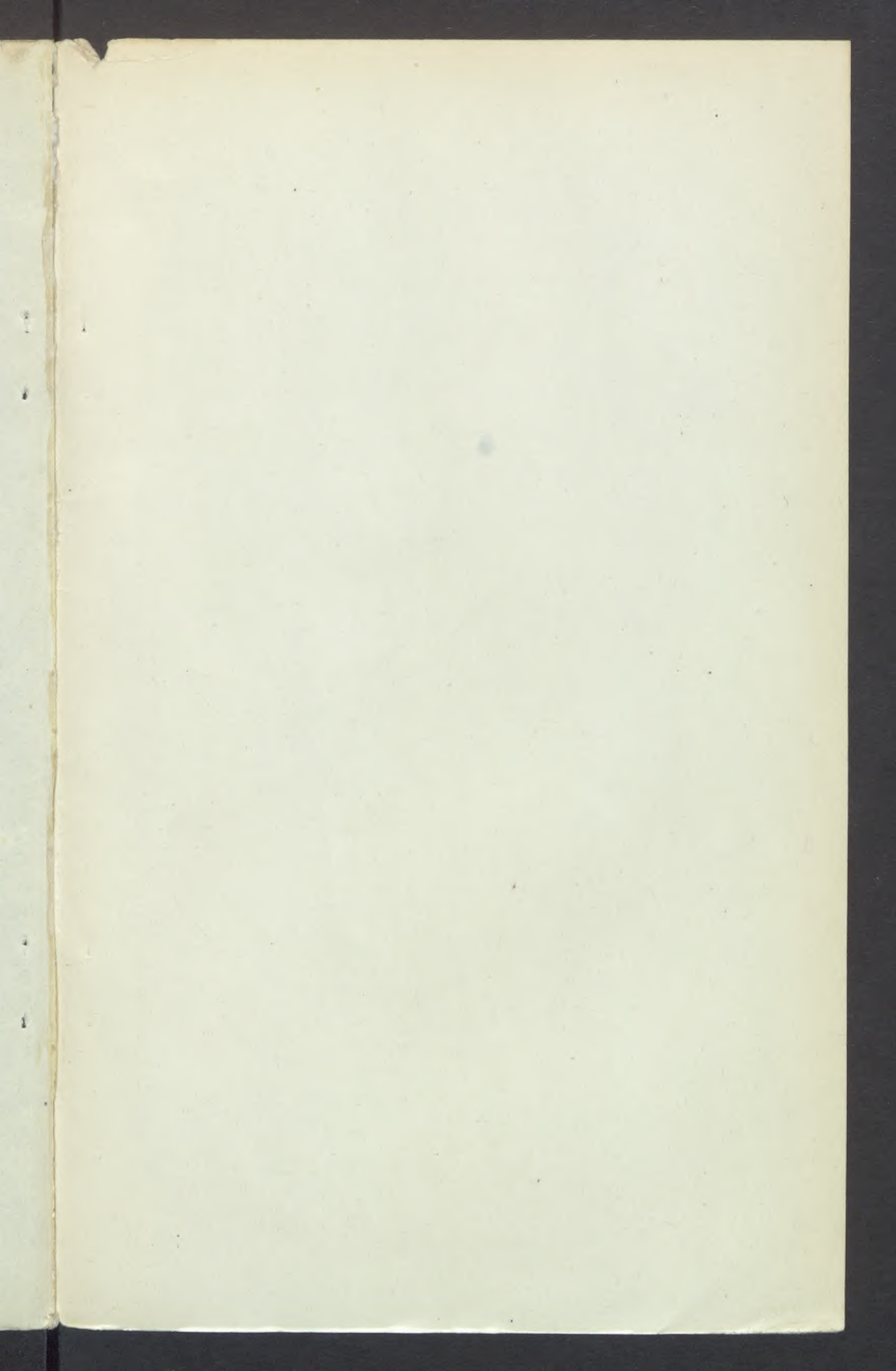
TARTALOM:

Napsugár leányképben	3
Tavaszi hit	3
Künn a természetben	6
Tavaszkor	7
Legyen ünnep a világon	8
Természet imája tanúlson imára	9
Betegemhez	10
Őszel	11
Kaszáláskor	13
Szőke haj és piros virág	14
Csalfaság és hűség	15
Azt kérdezed	15
Ferde ítélet	16
Kereslek	16
Suhantak az évek	17
A legnagyobb érték	18
Hozd vissza	18
Feleségemhez	19
Az ajkamra ima lebben	20
Nótafélek	20
Magyar nóta	21
Jó kedvem	22
Lélekjárás	23
Karácsonyi átok	24
Imára	26

Becsüljétek őket	27
Könny a pap szemében	29
Sírok között járok	30
Csapáskor	31
Bocsásd meg vétkeink	35
Több legyen a vig kacagó	37
Golgota	39
Székely leányokhoz	42
Várás	43
Leányomhoz	45
Aluszik a kicsi lányom	46
Szövetkezés	47
Repül a kis méhe	47
Jogászbál	48
Hiába tagadnám	49
Imádkozó harangok	50
A harangok parancsolata	54
Egyedül	58
Alma Mater	60
Az édes anyám szeme	66
Emlékszel-e apám?	67
Nagyanyó	69
Testvér!	71
Ima	71

Átadva : O. Sz. K-nek
35.568-1940. IV számú
V. K. M. rend. alapján.